

Dániel könyve – Nyolcvankettő

A prófétai kirakós feltárása: Dániel 11 történetének megértése és a mindennapi jelentősége az adventizmusban

Jeff Pippenger

2024-02-15

Miután áttekintjük az 1863-tól az 1989-ben bekövetkező vég idejéig terjedő történelmet Ezékiel nyolcadik fejezetének négy utálatossága összefüggésében, amelyek az adventizmus négy nemzedékét jelképezik, figyelmünket arra a tudásnövekedésre fordítjuk, amely 1989-ben felnyitott. Ez a tudásnövekedés Dániel könyve tizenegyedik fejezetének utolsó hat versére vonatkozott. 1989-ben a mi kis szombatiskolai tanulmányozó csoportunk felfedezte a bibliai prófécia reformvonalait, amelyekre a Future for America gyakran hivatkozik, és amelyek minden reformvonalban megállapítják az események sorrendjét, ami viszont lehetővé teszi a próféciát tanulmányozó számára, hogy gyakorolja a késői eső módszertanának „sort sorra” elvű alkalmazását.

Néhány éven belül (1992-re) írtam egy tanulmányt, amely Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat versével foglalkozott. A tanulmány saját megelégedésemre készült, mivel sem lehetőségem, sem szándékom nem volt arra, hogy a vizsgálódást nyilvánosan terjesszem. 1994-re a tanulmány eljutott egy önfenntartó adventista szolgálathoz, és 1995-re egy tizenegy cikkből álló sorozat, amely Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat versével foglalkozott, megjelent az e szolgálat által kiadott havi folyóiratban. A Próféta Lelkének íásaiban csak néhány konkrét utalás található Dániel 11-re, és közülük a legfontosabb mind közül annak az értelmezésnek az érvényessége mellett szóló központi érvvé vált, amelyet e versekre vonatkozóan előterjesztettem.

„Nincs vesztegetni való időnk. Nyomorúságos idők állnak előttünk. A világot a háború szelleme kavargja fel. Hamarosan bekövetkeznek a próféciaokban megjövendölt nyomorúság eseményei. A Dániel könyve tizenegyedik fejezetében foglalt prófécia csaknem teljesen beteljesedett. Annak a történelemnek nagy része, amely e prófécia beteljesedéseként lezajlott, meg fog ismétlődni. A harmincadik versben egy hatalomról esik szó, amely „megkeseredik, [Dániel 11:30–36 idézve.]”

„Az e szavakban leírtakhoz hasonló jelenetek fognak bekövetkezni.” Manuscript Releases, 13. szám, 394.

White testvér egyértelművé teszi, hogy 1798 „a vég ideje”.

„De a vég idején — mondja a próféta — »sokan ide-oda futkosnak, és megnövekszik az ismeret.« Dániel 12:4.... 1798 óta Dániel könyve feltárult, a prófécia ismerete megnövekedett, és sokan hirdették a közeli ítélet komoly üzenetét.” A nagy küzdelem, 356.

Dániel 11. fejezetének negyvenedik verse e szavakkal kezdődik: „És a vég idején.”

És a vég idején a dél királya összecsap vele; és az északi király úgy tör rá, mint a forgósél, szekerekkel, lovasokkal és sok hajóval; és betör az országokba, elárasztja azokat, és átvonul rajtuk. Dániel 11:40.

Nyilvánvaló, még a prófécia Lelkének közvetlen megerősítése nélkül is, hogy a negyvenedik vers olyan eseménysorozat kezdetét jelöli, amely 1798-ban vette kezdetét. Ezek az események az emberi kegyelemidő lezárulásához vezetnek, mert Dániel könyve tizenkettedik fejezetének első verse ezt mondja: „És abban az időben feláll Mihály”, és White testvérnő világosan kijelenti, hogy amikor Mihály feláll, az emberi kegyelemidő lezárul.

„Abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki néped fiaiért áll; és nyomorúságos idő következik, amilyen nem volt attól fogva, hogy nemzet lett, mind ez ideig; és abban az időben megszabadul a te néped, mindaz, aki beírva található a könyvben.” Dániel 12:1.

„Amikor a harmadik angyal üzenete lezárul, az irgalom többé nem esedezik a föld bűnös lakóiért. Isten népe elvégezte munkáját. Megkapták „a késői esőt”, „az Úr színétől való felüdülést”, és felkészültek a rájuk váró megpróbáltatás órájára. Az angyalok sietve járnak-kelnek a mennyben. Egy, a földről visszatérő angyal bejelenti, hogy munkája befejeződött; a végső próba a világra nehezedett, és mindazok, akik hűségesnek bizonyultak az isteni parancsolatok iránt, megkapták „az élő Isten pecsétjét”. Ekkor Jézus megszünteti közbenjárását a mennyei szentélyben. Felemeli kezeit, és hangos szóval ezt mondja: „Elvégeztetett”; és az egész angyali sereg leteszi koronáit, miközben Ő kihirdeti az ünnepélyes kijelentést: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, legyen szent ezután is.” Jelenések 22:11. Minden eset eldőlt életre vagy halálra.” A nagy küzdelem, 613.

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik verse 1798-ban kezdődik, és a negyvenötödik versben, amikor az északi király (a pápaság) végére jut, és senki sem segít rajta, lezárul az emberi kegyelemidő; mert a következő vers ezt mondja: „És abban az időben”, így módon azonosítva azt az „időt”, amelyet az előző vers ábrázol, vagyis Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenötödik versét. Az északi király (a pápaság) az emberi kegyelemidő lezárultakor jut végére.

Ezért Dániel tizenegyedik fejezete utolsó hat versének története olyan eseménysort jelöl meg, amely 1798-ban kezdődik, és az emberi kegyelemidő lezárultával ér véget. Amikor White testvérnő élt, 1798 nyilvánvalóan már a múlt történelméhez tartozott. Amikor azt mondta, hogy „a Dániel tizenegyedik fejezetében levő prófécia majdnem teljesen beteljesedett”, akkor csakis az 1798 utáni, de Mihály felkelése előtti történelemre utalhatott. Ezután kifejezetten kijelenti, hogy „e prófécia beteljesedéseként lezajlott történelem nagy része meg fog ismétlődni”, és így arra oktatja a prófécia tanulmányozóját, hogy Dániel tizenegyedik fejezetének végső története, amely „majdnem teljesen beteljesedett”, más, Dániel tizenegyedik fejezetében bemutatott történelmi szakaszokban nyert előképi ábrázolást.

Miután hangsúlyozza azt a legfontosabb prófétai kulcsot, ezután idézi a harmincadiktól a harminchatodikig terjedő verseket, és kijelenti: „Az e szavakban leírtakhoz hasonló jelenetek

fognak bekövetkezni.” Az ihletés kulcsot adott azoknak a prófécia tanulmányozóinak, akik meg akarták érteni Dániel tizenegyedik fejezete végső beteljesedését. A kulcs az volt, hogy Dániel tizenegyedik fejezete utolsó hat versének történelme párhuzamban állt a harmincadiktól a harminchatodikig terjedő versekben ábrázolt történelemmel. E kijelentésből bőséges világosság származik, de amit itt figyelembe kell venni, az az, hogy Dániel tizenegyedik fejezete harmincegyedik versében „a mindennapi” elvételik.

Ahhoz, hogy helyesen megértsük azt a történelmet, amely az emberi kegyelmi idő lezárulásához vezető eseménysorozatot szemlélteti, a próféciák tanulmányozójának helyes ismerettel kell rendelkeznie „a naponkintiről”. Ha a harmincegyedik vers Krisztusnak a szentélyben végzett szolgálatának elvételét azonosítja, vagy ha a pogányság eltávolítását jelöli meg, akkor ennek megértése feltétlenül nélkülözhetetlen, ha helyesen akarod megérteni azt a párhuzamos történelmet, amelyről White testvérő szolt, amikor ezt írta: „Az e szavakban leírtakhoz hasonló jelenetek fognak bekövetkezni.”

Természetesen a laodiceai adventizmus nem ismerte fel Dániel tizenegyedik fejezete negyvenedik versének beteljesedését úgy, mint amely a Szovjetunió 1989-ben bekövetkezett összeomlását azonosítja, pedig ez a vers éppen ezeket az eseményeket azonosítja. Azok számára, akik helyesen kívánták megérteni az ismeretnek azt a prófétai növekedését, amely a negyvenedik vers 1989-es beteljesedésével érkezett el, „a mindennapi” helyes értelmezése ekkor jelenvaló igazsággá vált. A huszadik század korai szakaszában e helyes értelmezés fontos volt, mert lényeges részét képezte azoknak az alapvető igazságoknak, amelyeket az Úr William Miller által állapított meg.

Ám a huszadik század első másfél évtizedében az a sátáni protestáns nézet, amely azt állítja, hogy „a mindennapi” Krisztusnak a szentélyben végzett szolgálatát jelképezi, kisebbségi álláspont volt, és nem érte meg még csak megengedni sem, hogy vita kezdődjék azon igazság felől, miszerint „a mindennapi” a pogányság jelképe. Ezért hallhatjátok a laodiceai történelmi revizionistáktól, hogy „a mindennapi” tárgyát „nem szabad próbakérdéssé tenni”, vagy hogy „a ‘mindennapi’ tárgyát nem szabad felkorbácsolni”. Amit a revizionisták mindig elhallgatnak, amikor a tanulatlanokat e sajátos kérdésben vezetnek, az az a megszorítás, amelyet az ihletés mindenkor e tárgyra helyezett. A következő szakasz Haskell vénhez intéztetett.

Haskell elder vezette „a mindennapi” helyes értelmezésének védelmét Prescott és Daniells támadásaival szemben a huszadik század első és második évtizedében. Figyeljenek nagyon közélről, mert White testvérő soha nem állapítja meg, hogy Haskell „a mindennapi”-ról vallott felfogása helytelen lett volna; egyszerűen arra utasítja őt, hogy ne engedje a felkavarást tovább folytatódni, mert az Úr nem akart folyamatos fórumot biztosítani az igazság ellenségeinek (Prescottnak és Daniellsnek), hogy tovább erőltessék hamis tanításukat. Az idézett szakaszban Haskell megfeddettik „a tábla” miatt, és az a tábla, amelyre itt utalás történik, az 1843-as tábla. Haskell az 1843-as táblát tanúbizonyságul újra elkészíttette ebben a vitában. De nem csupán újra elkészíttette, hanem a tábla alsó részére ráhelyezte White testvérő azon kijelentését is, amelyben ezt mondja: „az 1843-as tábla az Úr keze által lett irányítva, és nem szabad megváltoztatni.” Miközben olvassák a szakaszt, számolják meg, hányszor mondja: „ebben az időben.”

„Arra kaptam utasítást, hogy ezt mondjam nektek: Jelen időben a Review hasábjain ne vessetek fel olyan kérdéseket, amelyek alkalmasak arra, hogy nyugtalanságot keltsenek az elmékben.... Most nincs időnk arra, hogy szükségtelen vitákba bocsátkozzunk, hanem komolyan mérlegelnünk kell annak szükségét, hogy az Urat keressük a szív és az élet valódi megtéréseért. Határozott erőfeszítéseket kell tenni a lélek és az elme megszentelődésének elnyeréséért.”

„Figyelmeztetéseket kaptam arra vonatkozóan, hogy szükséges, hogy egységesen álljunk helyt. Ez számunkra jelen időben fontos ügy. Egyénenként a legnagyobb óvatossággal kell cselekednünk.”

„Írtam Prescott testvérnek, megmondva neki, hogy rendkívül óvatosnak kell lennie, nehogy a Review-ban olyan témákat hozzon elő, amelyek mintha fogyatkozásokat mutatnának ki a mi múltbeli tapasztalatunkban. Megmondtam neki, hogy ez az ügy, amelyben ő úgy véli, hiba történt, nem létfontosságú kérdés, és hogy ha most hangsúlyt kapna, ellenségeink kihasználnák azt, és bolhából elefántot csinálnának.”

„Neked is azt mondom, hogy ezt a tárgyat [A DÁNIEL 8-BAN SZEREPLŐ „SZÜNTELEN” AZONOSSÁGA.] ez idő szerint nem kellene felkavarni. Nem, testvérem, úgy érzem, hogy tapasztalatunknak e válságos idején azt a táblázatot, amelyet veled újra kiadattak, nem kellene terjeszteni. Tévedést követél el ebben a dologban. Sátán eltökélten munkálkodik azon, hogy olyan kérdéseket idézzon elő, amelyek zűrzavart teremtenek. Vannak olyanok, akik örömmel látnák, ha lelkészeink e kérdés miatt összeütközésbe kerülnének, és nagy ügyet csinálnának belőle.”

„Arra nézve kaptam útmutatást, hogy amit e kérdés egyik vagy másik oldaláról mondani lehetne, azzal kapcsolatban a hallgatás ebben az időben ékesszólás. Sátán alkalmat keres arra, hogy megosztást idézzon elő vezető lelkészeink között. Hiba volt közzétenni a táblázatot, amíg mindannyian össze nem jöhettetek, és meg nem egyezhettetek az ügyet illetően. Nem jártatok el bölcsen, amikor előtérbe hoztatok egy olyan tárgyat, amely szükségképpen vitát vált ki és különféle véleményeket hoz felszínre, mert minden egyes részletet kiforgatnak, és olyasmit tulajdonítanak neki, ami csak kárt jelent majd az ügy számára. Minden erőnkre szükségünk van ahhoz, hogy kezelni tudjuk azok hamis állításait, akik készségükről tettek tanúbizonyságot arra, hogy hamis tanúságot tegyenek.” Manuscript Releases, 9. kötet, 106., 107.

Az előző cikkben megállapítottuk, hogy Ellen White kijelentette: azok, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették, helyes felfogással bírtak „a mindennapi”-ról, és hogy Prescottnak és Daniellsnek az a nézete, miszerint „a mindennapi” Krisztus szentélybeli szolgálatát jelképezi, a Sátántól származott. Megfeddte Haskell azért, mert megengedte, hogy a vita tovább folytatódjék, de nem az „a mindennapi” jelentésére vonatkozó igazságról vallott álláspontja miatt. Abban az időben a többség még mindig „a mindennapi” úttörői értelmezését vallotta, és ami még fontosabb: a Dániel tizenegyedik fejezetében található vers, amelynek az „idő végén”, 1989-ben kellett feltárulnia, még évtizedekre volt a jövőben. Abban az időben (1989-ben) „a mindennapi” helyes értelmezésének fontossága szükségessé vált volna. A revizionisták mindig kihagyják Ellen White azon megszorításait mesékkel teli táljaikból, amelyek arra a meghatározott időszakra

korlátozódtak. Számolja meg az időre vonatkozó megszorításokat a következő szakaszban.

„Van mondanivalóm Butler, Loughborough, Haskell, Smith, Gilbert, Daniells és Prescott testvérekhez, valamint mindazokhoz, akik tevékenyen szorgalmazták nézeteiket Dániel 8 „a mindennapi” kifejezésének jelentésére vonatkozóan. Ezt nem szabad próbakérdéssé tenni, és az az izgalom, amely abból eredt, hogy így kezelték, igen szerencsétlen volt. Zavartság támadt, és némely testvéreink gondolatai elterelődtek attól az elmélyült megfontolástól, amelyet annak a munkának kellett volna szentelniük, amelyről az Úr kijelentette, hogy ebben az időben városainkban el kell végezni. Ez kedvére volt munkánk nagy ellenségének.

„A nekem adott világosság szerint semmit sem szabad tenni, ami fokozná az e kérdéssel kapcsolatos nyugtalanságot. Ne hozzuk ezt be beszédeinkbe, és ne időzzünk rajta úgy, mint nagy jelentőségű kérdésen. Nagy munka áll előttünk, és egyetlen órát sem veszíthetünk el az elvégzendő lényeges munkától. Nyilvános erőfeszítéseinket korlátozzuk az igazság azon fontos ágai bemutatására, amelyekről világos világosságot kaptunk.

„Szeretném figyelmeteket Krisztus utolsó imájára irányítani, amint azt János 17 feljegyzi. Sok olyan téma van, amelyről szólhatunk,—szent, próbára tevő igazságok, szépek egyszerűségükben. Ezeken időzhetek mélységes komolysággal. De ne hozzátok elő most sem „a mindennapit”, sem bármely más olyan tárgyat, amely vitát ébresztene a testvérek között; mert ez késleltetné és akadályozná azt a munkát, amelyre az Úr azt kívánja, hogy testvéreink értelme éppen most összpontosuljon. Ne szítsunk olyan kérdéseket, amelyek nyilvánvaló véleménykülönbséget tárnának fel, hanem inkább hozzuk elő az Igéből a szent igazságokat Isten törvényének kötelező igényeiről.

„Lelkészeinknek arra kell törekedniük, hogy az igazságot a lehető legkedvezőbb módon tárják elő. Amennyire csak lehetséges, mindnyájan ugyanazokat szólják. Az igehirdetések legyenek egyszerűek, és olyan létfontosságú tárgyakat kezeljenek, amelyeket könnyű megérteni. Amikor valamennyi lelkészünk felismeri az önmaga megalázásának szükségességét, akkor az Úr munkálkodhat velük. Most újból meg kell térnünk, hogy Isten angyalai együtt munkálkodhassanak velünk, szent benyomást téve azok elméjére, akikért fáradozunk.

„Egybe kell forrnunk a krisztusi egység kötelékeiben; akkor fáradozásaink nem lesznek hiábavalók. Egyenletes kötelekkel húzzunk, és ne engedjünk teret semmiféle viszálykodásnak. Nyilvánítsátok ki az igazság egyesítő erejét, és ez hatalmas benyomást fog gyakorolni az emberi elmékben. Az egységben erő van.

„Ez nem az az idő, amikor jelentéktelen nézetkülönbségeket kellene előtérbe állítani. Ha némelyek, akik nem állnak szoros, élő kapcsolatban a Mesterrel, keresztény tapasztalatuk gyengeségét tárják fel a világ előtt, az igazság ellenségei, akik éberen figyelnek bennünket, a lehető legtöbbet fogják kihozni ebből, és munkánk akadályoztatni fog. Mindenki ápolja a szelídséget, és tanuljon attól, aki szelíd és alázatos szívű.”

„A „mindennapi” tárgya nem kellene, hogy olyan mozgalmakat idézzon elő, amilyenek létrejöttek. Annak következtében, ahogyan ezt a tárgyat a kérdés mindkét oldalán álló emberek kezelték, vita támadt, és zűrzavar keletkezett.

„Larry Smith testvérnek az a cselekedete, hogy olyan röpiratot adott ki, amely testvérei és azok hite fölött kárhoztató ítéletet mond, nem nyerte el Isten jóváhagyását. Prescott vénnek pedig ezt mondom: az Úr nem helyezett rád terhet e dologgal kapcsolatban.

„Fájdalommal hallottam, hogy Daniells elder, jóllehet tudta, hogy vezető testvéreink között e kérdés tekintetében véleménykülönbség áll fenn, mégis előtérbe sürgette ezt az ügyet, amint ez némely helyeken történt.”

„Némely testvéreinket nem a bölcsesség vezette, és nem gondolkodtak világosan az októl az okozatig erőfeszítéseik eredményeit illetően, amikor a „mindennapi” értelmezésére vonatkozó nézeteiket igyekeztek fenntartani. Amíg e tárgyat illetően fennáll a véleménykülönbség jelenlegi állapota, ne tegyék azt hangsúlyossá. Szűnjék meg minden viszálykodás. Ilyen időben a hallgatás ékesszólás.”

„Isten szolgálóinak kötelessége ebben az időben az, hogy az Igét hirdessék a városokban. Krisztus azért jött, hogy lelkeket mentsen meg, és nekünk, mint kegyelmének sáfárainak, közölnünk kell a nagyvárosok lakóival az Ő üdvözítő igazságának ismeretét.” Pamphlets, 20. szám, 11–12.

Larry Smith testvér, akire ő utalt, különösen fel volt háborodva a helyzet miatt, mert az apja könyvét, a Daniel and the Revelationt akarta Prescott és Daniells átírni, hogy megváltoztassák azt, amit ő „a mindennapi”-ról írt. Smith testvér az igazságot védelmezte, és egyúttal az apját is. A vitát ismételten azzal a kitéttel minősíti, hogy „ebben az időben”, és a vége felé ezt mondja: „Amíg fennáll a jelenlegi állapota a véleménykülönbségnek e tárgyat illetően, ne tegyék azt hangsúlyossá.” Az adventizmus valamennyi egyeteme, amely ma „a mindennapi”-t tanítja, a sátáni nézetet tanítja. Nyilvánvaló, hogy ma nem ugyanazok a körülmények állnak fenn, mint akkoriban.

Az adventizmus második nemzedéke az 1888-as lázadáskor kezdődött, és a vezetőség körében meghonosodott a spiritualizmus. Ez az állapot megnyitotta az ajtót a még nagyobb spiritizta csalások előretörése előtt, amelyek az elidegenedés és a megosztottság légkörét idézték elő, miközben felelős tisztségekben levő férfiak elhatározták, hogy azt mozdtítják elő, amit személy szerint igazságnak tartottak. Olyan férfiak, mint Daniells, Prescott és Kellogg annak a történetnek a jelképeivé lettek, amelyben Ezékiel azonosította, mit fognak tenni a hetven vén, „Izráel házának vénei”: „amit a sötétben cselekszenek, kiki az ő bálványképeinek kamarájában? mert ezt mondják: Nem lát minket az Úr.”

Abban a nemzedékben az 1888-as üzenet hírnökei egyaránt eltévedtek azokban a vitákban, zűrzavarban és spiritizmusban, amelyek elborították Ezékiel hetven vénét, akik bálványokat ábrázoltak a templom falaira és elméjük falaira. Az egészségügyi munkát eltávolították Kellogg spiritizmusa miatt, és mégis a laodiceai adventizmus revizionistái elhitetik a tanulatlanokkal, hogy valamiféle győzelem származott annak a nemzedéknek a káoszából. Párhuzamos történelem található a Bírak korában, ahol a Bírak történetének összegzése tökéletesen illik erre az időszakra, mert a Bírak utolsó verse így szól:

Azokban a napokban nem volt király Izráelben; mindenki azt cselekedte, ami a maga szemei előtt helyes volt. Bírak 21:25.

Amint e cikkek során haladunk előre, meg fogjuk mutatni, miért felel meg a Bírák története az adventizmus második nemzedéke történetének; meg kell azonban jegyezni, hogy amikor a laodiceai adventizmus történetét vizsgáljuk, a könnyen hozzáférhető történeti anyagot azok szolgáltatták, akik történelmi revizionizmust gyakorolnak. White testvérnő bizonyosan nem akarta, hogy „a mindennapi” kérdését abban a korszakban felszítsák, amikor valójában csupán a férfiak egy kis kisebbségéről volt szó, akikről kijelentette, hogy „olyan angyalok” vezetik őket, „akiket a mennyből kiűztek”, mégis nyilvános fórumot kaptak téves eszméik terjesztésére. Ám azt állítani, hogy White testvérnő valaha is azt az elképzelést támogatta volna, miszerint helyénvaló a tévedést megtartani, pontosan az ellenkezője annak, amit hitt.

„Testvérek, Krisztus követeként intelek benneteket, hogy őrizkedjete ezekről a mellékes kérdésektől, amelyek arra hajlanak, hogy eltereljék az elmét az igazságról. A tévedés sohasem ártalmatlan. Soha nem szentel meg, hanem mindig zavart és meghasonlást idéz elő. Mindig veszedelmes. Az ellenségnek nagy hatalma van azok elméje felett, akik nincsenek alaposan megerősítve az imádság által és megalapozva a bibliai igazságban.” Bizonyágtételek, 5. kötet, 292.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Nincs vesztegetni való időnk. Nyugtalan idők állnak előttünk. A világot a háború szelleme kavarja fel. Hamarosan bekövetkeznek a próféciaokban megjövendölt nyomorúságos események. A Dániel könyve tizenegyedik fejezetében található prófécia csaknem teljesen beteljesedett. E prófécia beteljesedéseként lezajlott történelem nagy része meg fog ismétlődni. A harmincadik versben egy olyan hatalomról esik szó, amely „megbúsul, és visszatér, és haragra gerjed a szent szövetség ellen; és így cselekszik, és visszatér, és egyetért azokkal, akik elhagyják a szent szövetséget. És seregek állanak az ő részén, és megfertőztetik az erős szenthelyet, és megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felállítják a pusztító utálatosságot. És akik gonoszul cselekszenek a szövetség ellen, hízlekedésekkel megrontja; de azok a népek, akik ismerik Istenüket, megerősödnek, és cselekszenek. És az értelmesek a nép között sokakat oktatnak; mégis elhullanak fegyver, tűz, fogság és fosztogatás miatt sok napon át. És miközben elhullanak, kevés segítséggel megsegíttetnek; de sokan csatlakoznak hozzájuk hízlekedések által. És az értelmesek közül is némelyek elhullanak, hogy megpróbáltassanak, megtisztíttassanak és megfehéříttessenek az utolsó időig; mert ez még a kijelölt időre szól. És a király tetszése szerint cselekszik; felmagasztalja és felnégyeli magát minden isten fölé, és csodálatos dolgokat szól az istenek Istene ellen, és szerencsés lesz, míg a harag teljessé nem lesz; mert aminek el kell végeztetnie, az végbe fog menni.” Dániel 11:30–36.

„Az e szavakban leírtakhoz hasonló jelenetek fognak bekövetkezni. Látjuk annak bizonyítékát, hogy Sátán gyorsan uralma alá vonja azoknak az embereknek az elméjét, akikben nincs meg az Isten félelme. Olvassa és értse meg mindenki e könyv próféciait, mert most lépünk be a megjövendölt nyomorúság idejébe:

„És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki néped fiainak oltalmára áll; és nyomorúságos idő következik, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép lett, mind ez ideig; de abban az időben megszabadul a te néped, mindaz, aki beírva találtatik a könyvben. És sokan

azok közül, akik alusznak a föld porában, felsejtenek, némelyek örök életre, némelyek gyalázatra és örök utálatra. Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égboltozat ragyogása; és akik sokakat igazságra vezetnek, miként a csillagok, örökkön-örökké. Te pedig, Dániel, zárd be e beszédek, és pecsételd le e könyvet a vég idejéig: sokan járnak majd ide-oda, és megnövekedik az ismeret.” Dániel 12:1–4. Kéziratkiadások, 13. szám, 394.